

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:

Og Mandino

SECRETS FOR SUCCES AND HAPPINESS

Copyright © 1995 by Og Mandino

This translation published by arrangement with Fawcett Books, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC

Translation Copyright © 2019 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02689-4

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

OG MANDINO

TAJNE
USPEHA
I SREĆE

Preveo Mirko Bižić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2019.

Tajne uspeha i sreće

Posvećeno onom posebnom anđelu čuvaru koji me je voleo i brinuo za mene svih ovih godina... mojoj ženi Bet.

Og Mandino

Nastavi, drži se, kruži oko svog života kao pas oko čezavog gospodara. Radi ono što voliš. Upoznaj svoju kosku, glodi je, zakopaj je, otkopaj je, ali i dalje je glodi.

Koliko god loš bio tvoj život, susretni se sa njim i živi ga; ne izbegavaj ga i ne nazivaj pogrdnim imenima. Nije on toliko loš kao ti. On izgleda najsiromašniji kada si ti najbogatiji. Cepidlaka će zameriti i samome raju. Voli svoj život, koliko god on siromašan bio. Poniženje, poput svetlosti, razotkriva nebeski sjaj. Suvišno bogatstvo može kupiti samo suvišne stvari. Novac nije potreban da bi se kupilo ono što je duši neophodno.

Henri Dejvid Toro

1991.

Život koji uopšte zavređuje da se o njemu piše, vredan je da se zapisuje neprekidno i istinito.

Henri Vodsvort Longfelou

2. JANUAR

Dobro došli...

Uzmite me za ruku. Postanite moj sadrug i prijatelj na ovim stranicama. Poletite sa mnom do čudnih gradova i pratite me do bina u pozorištima i sala za sastanke, ispred mnoštva ljudi, gde držim svoje govore o uspehu i sreći. Onda se opustite sa mnom ovde u mojoj radnoj sobi, uz sjaj vatre iz kamina. Pođite sa mnom u duge šetnje između borova i breza pokraj moje stare seoske kuće, dok sneg pada, a večerice čekaju da ih nahranimo.

I najvažnije, saslušajte me dok se budem doticao širokog raspona tema, nekih običnih, nekih ključnih, dok zajedno budemo prolazili nedelje i mesece. Ako tako uradite, slušajte pažljivo... upravo naše zajedničko vreme moglo bi vam dati nekoliko ideja koje će vam pomoći da unapredite uslove svog života...

Šta nameravate da radite u godinama koje su pred vama? Očekujete li ih sa radošću, uzbuđenjem i nestrpljenjem ili ste već podigli

belu zastavu predaje i zaključili da je vaš život protraćen? Da li ste nameravali da napišete jednu životnu priču, a sada s tugom shvatate da ste napisali neku drugu? Da li ste ispunjeni grižom savesti i samo-sažaljenjem kad uporedite tu knjigu sa onom koju ste se nadali da ćete ispisati?

Uzmite me za ruku. Čvrsto. Nije prekasno. Obratite pažnju na moje reči i uskoro ćete otkriti da su sa mojim lutajućim idejama i predlozima izmešane i mnoge koje nisu moje, a koje vam mogu izmeniti život. Sve nas opsedaju strahovi, bol i sumnje. Dopuštamo da nas prepreke odvuku od naših ciljeva. Ali moguće je, kao što nas je jednom podsetila Marija Kiri, da promenimo svoj svet tako da u životu ne bude ničega za bojazan, već samo za razumevanje.

4. JANUAR

Iako je ovo zaista lični dnevnik, pisao sam ga sa idejom da ga objavim. Henri Dejvid Toro je jednom napisao: „Nije veliki pisac onaj ko se plaši da obznani svetu da je nekad učinio nešto nepriлично. Zna li on da su svi ljudi smrtni?“ Od svoje dvadesete godine, Toro je vodio dnevnik. U početku su možda njegove zabeleške bile samo za njegove oči, ali kako su godine prolazile, često ih je nanovo ispisivao i doterivao sa namerom da i ostali pročitaju njegove reči.

Toroov *Valden*, baš kao i sva druga njegova dela, uključujući i tri-deset devet tomova njegovih dnevnika, donosili su veliku radost, zadovoljstvo i razumevanje u moj život još od srednje škole, a ipak, iako sam napisao sedamnaest knjiga, nikad nisam pomišljao da sâm vodim dnevnik, dok seme te zamisli nije posejao jedan moj stari prijatelj, Robert Konklin. Imao sam čast da govorim na skupu kompanije *Konklin* pre više godina i tako smo godinama ostali u kontaktu preko pisama.

Tri završne napomene u Bobovom pismu bile su najvažnija motivacija da se usudim da započnem pisanje ovog dnevnika:

Og, ne verujem da imaš ikakvu predstavu kakva si legenda postao. Tvoj rad će daleko nadživeti sadašnju generaciju. Iako su sve tvoje knjige na neki način samoispovedne, nadam se da ćeš stvoriti neku vrstu kanala da dopustiš onima iz budućnosti da steknu još bliže znanje o „duhu iza pera“.

Lični eseji? Biografski skečevi? Dnevnik? Možda žurnal? Pet stotina godina kasnije ljudi će pisati o tebi. Ono što ne znaju, sami će izmisliti. Zašto im ne dati izvorni materijal?

Sa strahopoštovanjem cenim tvoj uspeh, prijatelju moj. Ti si postigao za mesec dana ono što će većina govornika i pisaca postići za ceo život.

Bilo je to laskavo priznanje velike snage, koje bi svakome udarilo u glavu.

Nije prošlo mnogo nakon što sam pročitao Bobovo pismo, kad sam se udubio u Toroov *Deseti dnevnik*. U svom zapisu za 21. oktobar 1857, on izjavljuje: „Nije li pesnik obavezan da napiše vlastitu biografiju? Ima li za njega ikakvog drugog dela osim dobrog dnevnika? Mi ne želimo da saznajemo o njegovom zamišljenom heroju, nego kako je on, stvarni junak, živio iz dana u dan.“

Ja nisam ni pesnik ni junak, ali proputovao sam dug i neravan put – od užasa da budem pijani propalica do olakšanja da budem pisac bestselera. Iskustvo je bilo grub, ali odličan učitelj. Dakle... pridružite mi se. Mogli biste i da uživate na putovanju, a ja znam da ću uživati da budem sa *vama*.

5. JANUAR

Prvih nekoliko dana svake nove godine uvek kao da su ispunjeni posebnim magičnim očekivanjima. Šta će nova kalendarska godina izazvati u našim životima? U starom izdanju *Knjige crtica Elberta Habarda*, objavljenom 1923, godine kada sam rođen, pronašao sam posebnu zbirku želja za novu godinu V. R. Hanta, koje bi svakom od nas pretvorile život u raj na zemlji:

Sunce se tek podiglo u jutro novog dana, jednog od prvih u novoj godini. Šta mogu poželeti što bi mi ovaj dan, ova godina mogla doneti? Ništa što bi moglo drugima osiromašiti svet, ništa što očekujem od drugih, već samo ono što pri svom dolasku neće ostati kod mene, nego me samo dotaknuti dok prolazi i postaje jače:

Nekoliko prijatelja koji me razumeju, a ipak mi ostaju prijatelji.

Posao koji ima stvarnu vrednost i bez kog bi se svet osećao siromašnije.

Naknadu za takav posao dovoljno malu da ne oporezuje nepotrebno nikoga ko plaća za njega.

Um koji se ne plaši putovanja, čak i ako put ne bude pionirski. Srce puno razumevanja.

Pogled na večna brda, nemirno more i na nešto lepo, ljudskom rukom stvoreno.

Smisao za humor i moć smejanja.

Nekoliko trenutaka mirne, tihe meditacije. Osećaj prisustva Boga.

... I strpljenje da se sačeka dolazak tih stvari, uz mudrost da se prepoznaju kad stignu.

7. JANUAR

Pravim ove beleške u svojoj radnoj sobi na staroj električnoj pisaćoj mašini IBM, svom jedinom sredstvu za pisanje kroz mnoge godine i barem desetak knjiga. Pošto je napolju temperatura poprilično ispod tačke smrzavanja, gasni kamin u blizini mog radnog stola bleštavo sjaji.

Šta radimo u staroj seoskoj kući kraj uskog makadamskog puta u gradiću južnog Nju Hempšira, nakon što smo više od deset godina proveli u divnom domu u Skotsdejlju, sa sopstvenim bazenom, ličnim terenom za golf i bleštavim suncem koje sija najmanje tri stotine dana u godini? Bilo je mnogo trenutaka kad smo se Bet i ja međusobno

z gledali i čudili se. Ni dalje nismo sigurni koje su sile uzrokovale da se preselimo preko cele zemlje do malog sela u kome je Bet provela detinjstvo i gde smo se venčali pre trideset četiri godine, kad smo ukupno imali otprilike deset dolara.

Priča ide tako da je ovo poglavlje našeg života započeto u junu 1988, kad sam imao zakazan govor u Hajnsovoj sali za konferencije u Bostonu. Iako Bet retko putuje sa mnom, odlučila je da mi se pridruži, vodeći sa nama i svoje vremešne roditelje. Umesto da sletimo na bostonski aerodrom, odletećemo do Mančestera u Nju Hempširu, a odatle iznajmljenim kolima možemo odvesti starca i staricu do kuće dedinog brata i ostaviti ih da uživaju nedelju-dve, možda poslednji put, u seocu gde su proveli veći deo svojih života.

Put je protekao dobro, i nakon što smo predali starce čika Bilu, i dalje smo imali dan za sebe, pre nego što je trebalo da držim govor u Bostonu, pa smo odlučili da snimamo okolinu na video-traku i da pokažemo našoj dvojici odraslih sinova gde je njihova majka provela mladost i gde smo se nas dvoje najzad venčali. I tako, dok je Bet vozila i bila narator, ja sam uspeo da snimim na traku veći deo važnih mesta, uključujući Glavnu ulicu sa svojih nekoliko radnji, staru crkvu gde smo se venčali, kuće u kojima je Bet provela mladost, njene škole, malu biblioteku, čak i Skupštinu zemljoposjednika, čiji je ona bila član.

Selo sa manje od tri hiljade stanovnika širilo se na nekoliko kvadratnih kilometara i najzad, dok sam još uvek snimao, zatekli smo se na prilazima mestu gde je bilo samo nekoliko raštrkanih kuća, ali je bilo mnogo borova, breza i javora svih veličina. Dok smo se vozili, Bet iznenada pokaza kroz prozor na mali makadamski put sa leve strane i reče da za sve godine koje je provela u gradiću, nikada nije prošla tom stazom. Pored nekoliko velikih stena nalazio se metalni znak sjajnonarandžaste boje sa natpisom NA PRODAJU. Sećam se da se Bet čudila šta bi uopšte moglo biti na prodaju na tako samotnom putu. Dok sam još držao prst na prekidaču kamere, snimajući kroz prednje staklo, Bet je zaustavila kola, zaokrenula, a onda

skrenula na taj makadamski puteljak, na mnogim mestima tako uzak da su se grane drveća s jedne i druge strane puta međusobno dodirivale.

Nakon vožnje od nešto više od pola kilometra između drveća bez ijedne kuće na vidiku, savladali smo mali uspon i ispred nas, sa desne strane, bila je stara siva seoska kuća. Ispred nje, na neravnom travnjaku, bio je još jedan sjajnonarandžasti znak NA PRODAJU. Bet se okrenula ka meni, a zatim, ništa ne rekavši, skrenula na prilazni put. Pošto je bilo očigledno da u kući nema nikoga, počeli smo da zavirujemo kroz prozore, kroz koje smo mogli videti masivne stropne grede i starinske široke podne daske. Sećam se da je Bet rekla da iako je to stara kuća, sigurno je u nju uloženo mnogo ljubavi. Dok smo još gledali kroz prozore, jedna kola su se dovezla pred kuću i neki nasmejan čovek prešao je preko travnjaka pružajući mi ruku. On živi na pola kilometra odavde uz put, rekao je, i bio je krenuo u svoju kancelariju, kada je video naš auto. Bob je bio agent za nekretnine i građevinar, i sa nevericom je odmahnuo glavom kada je rekao kako je upravo prethodnog dana oglasio prodaju kuće, a pošto je ona zaklonjena od puteva, nije očekivao da će imati ikakve zainteresovane posetioce mesecima. Upitao nas je da li bismo hteli da uđemo i razgledamo, pošto je to veoma posebno mesto.

Zahvalio sam mu i rekao da ne tražimo kuću, pošto već imamo divan dom u Skotsdejlu i da je došao pet minuta kasnije, već bismo bili otišli. „Pa“, odgovorio je on, ne znajući da se obraća nekome ko zarađuje za život pričajući o tome kako sudbina deluje, „možda je sve ovo trebalo da se dogodi“. Pogledao sam Bet, koja sleže ramenima. „U redu“, rekoh, „pokažite nam kuću.“

Bila je to ljubav na prvi pogled. Prošli smo kroz svih devet soba, od kojih je na mnogim trebalo poraditi, i sve videli... svetlu dnevnu sobu pokrivenu hrastovim pločama... podove od širokih dasaka sa izbušenim starim odvodnim rupama... stari kamin visok od poda do plafona i tako izuzetan... stare hrastove grede duž kuhinjskog plafona... čak i staru sobu, grubu i neizolovanu, nedovršenih zidova, koja je

očigledno bila korištena kao ostava, iako je Bob rekao da su je zvali letnjom sobom. U bolja vremena u njoj bi sigurno uživale porodice pijuckajući limunadu u vrele letnje dane.

Pet sati kasnije Bet je ispisala naš ček koji je pokrивao iznos kapare za imanje. Krajem avgusta smo se vratili u Nju Hempšir da potpišemo ugovor. Naš stariji sin, Dejn, koji je trebalo da bude arhitekta, došao je s nama, izvršio dosta merenja, a onda napravio neke nacрте. „Letnja soba“ biće moja radna soba s parketom i izolacijom, sa ugrađenim policama za knjige od poda do plafona, da u njih stanu sve moje knjige. Dozidani hodnik veličine devet sa šest metara biće naša ogromna porodična soba i savršeno mesto za televizor od 180 centimetara, a velika glavna spavaća soba biće direktno iznad te prostorije na drugom spratu. Na zapadnoj strani kuće dograđićemo garažu za troja kola i sagraditi četvorosobni stan za Betine roditelje, pošto nikako ne smemo da ih ostavimo u Arizona. Zatim smo predali nacрте koje je Dejn napravio Bobu, a njegovi građevinci su krenuli na posao.

Stavili smo naš dom u Skotsdejlju na prodaju u martu 1989, i srećno ga prodali u septembru. Krajem oktobra preselili smo se sa svim svojim imetkom preko cele zemlje, a 1. novembra smo se uselili, sa Betinim roditeljima koji su stigli u svoj novi stan, iznenada ponovo uzbuđeni što su se vratili u gradić svoje mladosti.

Drvodjelje, vodoinstalateri, električari i moleri postali su deo našeg domaćinstva tokom sledećih godinu dana ili otprilike toliko, čak su odlagali alat i pravili pauzu za kafu svakog jutra u deset časova u našoj kuhinji. Najzad su dovršili celu kuću i obnovili ono što smo Bet i ja želeli, samo mesec dana ranije!

Verujem da smo najzad našli naša „začarana nebesa“.

Obilan sneg koji je napadao, sada već pre mnogo sati, čini ovaj dan savršenim da prionem i odgovorim na ono što ne mogu da ne nazovem pismima obožavalaca. Većina njih poslata su mi s ljubavlju i zahvalnošću za pomoć koju je neka od mojih knjiga pružila toj osobi,

a vrlo često pisma u sebi nose iste reči mudrosti koje je neka umna osoba nekada napisala.

Jedno od pisama na koja sam danas odgovorio sadržalo je zadi-vljujuće blago koje je napisao Bolton Hol, koji je, kako mi kaže moj *Rečnik misli*, bio ministar u devetnaestom veku.

Nemojte da, kao posledica vašeg ili našeg rada, uslede teške misli. Ako činite sve što možete, rezultati, bili oni neposredni ili odloženi, uopšte nisu vaš problem. To seme istine koje sejemo ne može da ne iznikne. Ako ne vidimo ovde njegove plodove, ipak znamo da će oni narasti drugde.

Bilo bi sjajno kada bismo mogli uspeti odmah; bilo bi još bolje ako bismo strpljivo čekali na uspeh, čak ako ga sami nikada ne vidimo. Jer on će doći. Nemojte da vas izjeda zloupotreba. Oni koji vas zloupotrebljavaju ne znaju šta rade. I sami smo nekad bili zavedeni i okrutni, stoga oprostimo.

Neka vas ne brine fanatizam. Ne možemo ga sprečiti, nismo odgovorni za njega – odgovorni smo sebi i za sebe i ni za šta drugo. Ne budite ljuti ni na protivnike; niko ne može da se istinski protivi prirodnom poretku ili božjim odredbama, što je jedno te isto. Naši planovi mogu biti ometeni – ali postoje veći planovi od naših. Oni možda neće biti dovršeni u vremenu u kom bismo želeli, ali naš rad i rad onih koji nas slede biće dovršeni.

Ne patite zbog sopstvenih nevolja; ne biste ih imali da vam nisu potrebne. Ne patite zbog nevolja „drugih“; oni ne postoje.

Zato, zadržimo Boga u svojim srcima i spokoj u umovima, jer iako kao smrtni možda nikada nećemo stići da sagradimo svoju građevinu, mi gradimo ono što nikada neće biti oboreno.

22. JANUAR

Naše oblasno istorijsko društvo sastalo se sinoć u biblioteci da čuje predavanje o istoriji našeg malog grada. Bet i ja smo mnogo saznali.

Cena nekretnina u ovoj oblasti bila je oko dvadeset centi po hektaru 1766. godine. Godine 1767, stanovništvo našeg grada činilo je dvanaest ljudi, ali do 1774. ovde je živelo petnaest porodica. Sve sposobno muško stanovništvo borilo se u revolucionarnom ratu, a prva gradska skupština okupila se 1771. godine. U staroj istoriji gradića kaže se: „Naravno, ne može se očekivati da je istorija ovog tihog gradića mnogo romantična ili veličanstvena. Nismo imali tragične događaje sa Indijancima, ni nacionalne bitke, ni nadaleko poznate ljude, niti bogate rudnike, niti bilo kakve izuzetno značajne događaje. Naš gradić ima malo, ali to malo je dragoceno; veći deo toga je pouzdano, časno i dobro.“

Sumnjam da bi ijedan današnji istoričar pri svom osvrtu na naših poslednjih stotinak godina uopšte nastupio sa takvom ocenom.

Istinski smo doživeli pravu stvar na sinošnjem istorijskom krugu, konačno otkrivši koliko je staro ovo izuzetno mesto u kome sada živimo. Uz malu pomoć u pretraživanju starih dokumenata, otkrili smo da je našu nastambu prvobitno podigao Nejten Kol 1792. godine. Godine 1792! Živeo je ovde sa svojom ženom Nebi, a kasnije sa drugom suprugom Moli do 1800. godine, kada je imanje prodato Dejvidu i Mitebl Hil. Očigledno je u nekom trenutku staru farmu skoro uništio opak požar.

Sada znam zašto vetar, duvajući noću kroz borove, zvuči skoro kao hor glasova... glasova iz dve stotine godina smeha i suza, tragedije i sreće, pobede i katastrofe ljudi poput Nebi i Mitebl, Nejtena i Džeremaje, Ele i Frenklina.

Godina 1792!

Iz onog sjajnog mjuzikla *Horska grupa* još uvek se sećam mlade plesačice koju u jednoj sceni pitaju šta bi želela da bude kad poraste. „Mlada“, glasio je njen odgovor.

Igrao sam nekakvu igru sa samim sobom sve od svog šezdeset petog rođendana, 12. decembra 1988. Taj datum je, prema mom novom životnom kalendaru, datum mog drugog rođenja, a moj cilj je

sada doživeti barem dvadeset jednu „novu“ godinu, dostižući sledeće životno doba 12. decembra 2009. godine!

Sviđa mi se šta je Šekspir jednom napisao o starenju: „Neki ljudi naizgled nikada ne ostare. Uvek aktivnih misli, uvek spremni da usvoje nove zamisli, oni nikad ne podležu nazadnjaštvu. Zadovoljni, ali nikada u potpunosti, ipak stalno nemirni, oni uvek uživaju u najboljem što trenutno jeste i prvi pronalaze najbolje u onom što će biti.“

Stoga sam ja danas star samo dve godine i dva meseca u svom novom životu. Najbolje, siguran sam, tek je preda mnom.

19. FEBRUAR

Rano sinoć stigao sam u Vankuver u Britanskoj Kolumbiji, jedan od mojih omiljenih gradova na celom svetu. Stigao sam rano da bih danas mogao da nastupim jednom ili dvaput u radijskoj emisiji i najavim svoj večerašnji govor. Kako je divan osećaj što me je sponzor programa Piter Ledž, izdavač mnogih kanadskih časopisa, obavestio pre mog zakazanog nastupa u poslepodnevnoj emisiji Džuli Braun, da su mesta u pozorištu Orfeum već rasprodata. Kad sam upitao Pitera šta to znači u svakodnevnom jeziku, rekao je: „Dve hiljade sedamsto pedeset ljudi, plus jedno-dvoje u kolicima!“

22. FEBRUAR

Letim iz Kanade u Monterej u Meksiku da govorim na Prvom međunarodnom kongresu rukovodilaca. Više od dve hiljade mladih ljudi ispunilo je halu Luis Elizondo na Monterejskom tehnološkom institutu. Najviše me je oduševila snaga skupa. Mladi muškarci i žene naginjali su se napred, bez osmeha, usredsređujući se na svaku reč koju sam izgovorio, koja je smesta bivala prevedena na španski, a njihova pitanja nakon govora tačnije su pogađala u suštinu nego kod bilo koje publike pred koju sam izašao.

Dok sam sedeo u hotelskoj sobi nakon nastupa, nisam mogao zaboraviti lica mladih, poletnih Meksikanaca, niti sam mogao da ne mislim da ako se mladi Amerikanci ne prenu, ovi mladi Meksikanci će tu našu mladu bratiju nadmašiti u proizvodnji, na tržištu i u nastupu u sledećih dvadeset godina.

Svet nas prestiže... i to brzo!

23. FEBRUAR

Bet je štrikala u dnevnoj sobi kad je spazila jednu džinovsku sovu, ugneždenu na grani hrastovog drveta u zadnjem dvorištu, na samom početku naše šume. Pera su joj bila sivosmeđa i bila je visoka najmanje šezdeset centimetara. Nisu joj se videli čuperci iznad ušiju, samo krupne zureće oči, koje su u tišini pregledale teren, sa visine od desetak metara, verovatno u potrazi za hranom. Užurbano smo pogledali u naš priručnik za ptice, dok je ona sedela strpljivo i mirno, ali nismo pronašli sovu koja izgleda baš kao ova ili koja odgovara njenom opisu. Crtež istočne vrste kukuvije izgledao je najslbličnije našem posetiocu, ali u knjizi je pisalo da ta vrsta u odraslom dobu retko doseže visinu veću od dvadeset centimetara. Najzad je naš posetilac mahnuo ogromnim krilima, proleteo između grana i nestao.

Počastvovala nas je ta poseta i bili smo veoma zahvalni što smo dovoljno daleko od gradske stiske da možemo videti i uživati u nekim drugim božjim stvorovima, koji pod slamajućim nadiranjem civilizacije postepeno nestaju sa zemlje. To je gubitak koji se čak ne može ni izmeriti. Veoma tužno.

4. MART

Nekoliko trenutaka za pamćenje na aerodromu u Baton Ružu. Imao sam rezervisan nastup od pre nekoliko meseci kao gostujući govornik za Osmi godišnji nagradni banket povodom poslovnih nagrada u Baton Ružu, i dobio sam pismo od voditelja programa kojim me obaveštava da će me predstaviti guverner Luizijane, Badi Remer.

Zatim, pre otprilike nedelju dana, dobio sam drugo pismo s obaveštenjem da su guvernerovi planovi promenjeni, tako da neće biti u mogućnosti da prisustvuje banketu.

Kad sam stigao na aerodrom, prošao sam niz dug prolaz, zastavši kada sam stigao do glavnog hodnika, zbunjen što me predstavnik nagradnog banketa nije dočekaao kako je bilo dogovoreno. Pomalo se znojeći ispod okovratnika zbog ove zabune, odvuкао sam se preko hodnika ka pokretnim stepenicama da pokupim prtljag, jedva opazivši čoveka, doteranog ali bez kravate, koji je stajao sam, pažljivo motreći svakog prolaznika koji je silazio iz aviona.

Kad sam se spustio stepenicama, prišao mi je nasmejani mladić. Poslali su ga da me dočeka, ali umesto da objašnjava zašto me čeka u odeljku za prtljag a ne u hodniku, on me je pozdravio sa:

„Gospodine Mandino, da li ste videli guvernera?“

„Guvernera? Ne.“

„Pa, on je gore negde, u hodniku, čeka da vas pozdravi kad izađete iz aviona, ali pretpostavljam da ste se mimoišli. Rekao je da se oseća vrlo loše što večeras ne može da vas predstavi, pa je želeo da vam se lično izvini. Hej, upravo dolazi!“

Okrenuo sam se i video guvernera Badija Remera kako silazi niz pokretne stepenice. Zajedno sa nekoliko stotina drugih građana koji su u neverici i začuđeno pokazivali šta radi njihov guverner potpuno sam, vozeći se pokretnim stepenicama.

Zagrlili smo se kad je sišao sa stepenica i ćaskali nekoliko minuta. Rekao je da me nije prepoznao, jer nije očekivao da vidi Mandina u beloj sportskoj košulji i džinsu. Ja nisam prepoznao njega, jer nisam očekivao da vidim guvernera države koji nije okružen nizom državnih snaga.

Ipak je veče prošlo dobro, a gradonačelnik Baton Ruža Tom Ed Mekhju poklonio mi je plaketu proizvođači me u počasnog gradonačelnika i predsednika grada Baton Ruža, i parohije Istočni Baton Ruž.